

Ἔτσι δὲν ἤθελα ἄλλωστε;
 Ἄφου μήτε στὴν ποίηση πίστευα
 μήτε στὶς ἐποχές τοῦ χρόνου·
 μὲ μπόδιζαν κείνα τὰ πουλιὰ
 ποὺ ἐπέμεναν νὰ κάνουν ἔρωτα
 στοὺς πρόποδες τοῦ ἴδιου ἡλίου
 ἢ ἡ «Λίζα» τῆς Χαριλάου Τρικούπη
 ἴσως τέλος κι οἱ τελευταῖες σκέψεις τοῦ
 Ἄϊνσταϊν
 περὶ «ἐνοποιημένου πεδίου».
 Νὰ γιατί κάθε φορά νομίζω
 πὼς ὁ τυφλὸς μπορεῖ νὰ πάει παντοῦ!
 Ὅλα τελειώνουν λοιπόν...
 Κι αὐτὸ τὸ τέλος λυπᾶμαι
 ποὺ θὰ γράφει ἱστορία μόνο του.

Κώστας Παπαποστόλου

ΧΙΟΝΙ

Στὸ ψηλότερο παράθυρο
 τοῦ κόσμου
 ἕνας ἀλήτης
 σκορπίζει
 φιλιὰ
 ἀπαστράπτοντα
 τῆ γύμνια του,
 χιλιάδες φιλιὰ,
 ἀναλύοντας
 σὲ ρυθμὸ χοροῦ
 τὸ βουβὸ του
 τραγούδι,
 ζωγραφίζοντας
 μὲ ἀσβέστη
 τὴν ἀπλότητα
 τῆς
 ἐγκαρτέρησης.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Κάθε βράδυ
 ἔρχονται
 καὶ κάθονται
 γύρω στὸ τραπέζι
 χωρὶς νὰ τρῶνε —
 τόσα μάτια —
 Μόνον γιὰ δυὸ —
 Μόνον γιὰ δυὸ
 χεῖλη
 ποὺ ἐτοιμάζονται
 νὰ μὲ φιλήσουν —

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Περιπλάνηση —
 ἕνα χαμόγελο
 ταξιδεύει στὸ πέλαγο
 μὲ ἴχνη λευκά,
 ἀνοίγεται καὶ κλείνει,
 πανιά
 μιᾶς ξωτικῆς φρεγάδας
 χωρὶς θόρυβο,
 χωρὶς βάρος —
 Ἡ πίκρα
 μιὰ διάφανη κηλίδα
 ποὺ ἀπλώνει —

ΤΥΨΕΙΣ

Κάποτε βραδυάζει —
 τότε ἀνάβουνε τὰ φῶτα
 κι ἕνας θίασος μουσικὸς
 περιδιαβαίνει τοὺς δρόμους
 καὶ λυμαίνεται τὴ γαλήνη —

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ

Σιωπὴ,
 λίγνο τοῦ δισταγμοῦ.
 Λευκὴ,
 θερμὴ,
 ἀμήχανη
 στὴν κόψη τοῦ φωτός —
 Φορώντας ἀσύστολα
 τὴ γύμνια μας,
 λοιπὸν γαί,
 ψηλαφώντας
 τὸ σῶμα τοῦ ἔρωτα.

ΛΥΡΙΚΟ

Σὰν φίδι
 ἔρπει
 ἢ ὄρα —
 Σὰν ἐρωμένη
 μὲ φαριμάκι
 ἀργοῦ θανάτου —

Η ΟΥΤΟΠΙΑ

Θάλλθει τὸ σούρουπο
 κτυπώντας τὴν πόρτα
 συνηματικὰ —
 Θάχει δυὸ μάτια ἀπὸ γίασεμι